

ΠΟΙΚΙΛΑ ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ.

ΘΞΘ

Εἰ δ' οὐχ ἄδῃς ταῦτα, τί μοι ποτὶ κλείονα μοχθεῖν; (Βίων).

Α'.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.

('Εκ τῶν τοῦ 'Εἰχενδόρφου.)

Τῶν φίλων δρυῶν καὶ αἰγείρων
Μαγείας ἐγκλείουν αἱ κλάδοι·
Κ' ἐν μέσῳ συχνάκις ὀνείρων
Ἀρχίζει ὁ κήπος νὰ ᾄδῃ . . .

Τὸ ἄσμα ἐνός· ἐκεῖνο
Ἀκούεται μέχρι πρωίας,
Καὶ τόνομα, ὅλος ἐν θρήνῳ,
Καλῶ κασιγνήτης γλυκαίης!

Ἐδῶ μοι εἰν' ἅπαντες ξένοι,
Καὶ τρόμος ἔδῳ μὲ κατέχει·
Ὅμοῦ ἢ ψυχὴ μου νὰ μένῃ
Ποθεῖ μετὰ σοῦ, καὶ νὰ τρέχῃ . . .

Ὅμοῦ καὶ εἰς ὥρας ἡσύχους,
Τὸν δρόμον ἀφοῦ τελειώσῃ,
Ὑπὸ τοὺς γλυκαίς τούτοις ἤχους
Νηδύμως ἐκεῖ νὰ ὑπνώσῃ.

Β'.

ΤΑ ΔΕΙΝΑ.

Ἄν βλέμματα στρέψῃς πρὸς μὲ βελοδόλα,
Νεκροῦνται, φιλότατη, καὶ παύουσιν ὅλα
Τὰ πάθη καρδίας αὐχμώσης·

Καὶ ἵσταμαι τότε ἐμπρὸς σου ὡς λίθος,
Εἰς σκότους ἐκτάσεις, εἰς ἔρωτος βῦθος,
Στεροῦμαι τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης.

Καὶ ὅταν συνέλθω ὁ δύστηνος, πάλιν,
Ὡ! πόσῃ ἐντός μου αἰσθάνομαι πάλιν . . .
Καὶ πόνοι δριμύτατοι πόσον,

Διὰ τῆς πλημμύρας αὐτῶν τῆς ἀγρίας
Πληγὰς εἰς τὸ στήθος ποιοῦντες μυρίας,
Ὡς ξίφη ὀξεία τρυπῶσι . . .

Παρὰ ἀενάως σκληρὰ τυραννία,
Καὶ κόλασις τόσῳ φρικτῇ, αἰωνία,
Παρὰ ἀτελείωτος θλίψις,

Ὡ! κάλλιον ἅπαξ τοῦ κόσμου νὰ λείψω,
Τὰ τόσα δεινὰ μου εἰς τάφον νὰ κρύψω,
Ἦ σὺ ἐκ τοῦ μέσου νὰ λείψῃς.

Γ'.

ΧΕΙΜΩΝ.

Ποῦ τῶν δασῶν μου τὸ γλυκὺ ψιθύρισμα, ποῦ εἶναι;
Ποῦ τὸ γλυκὺ κελάρυσμα, ὃ ἔπεμπον αἱ κρήναι;
Ποῦ εἶναι; τί ἀπέγειναν τὰ ἄνθη τοῦ λειμῶνος;
Τὰ δένδρα ἐγυμνώθησαν· ὁ τάπηξ τοῦ χειμῶνος

Πεδία κατεκάλυψε καὶ λόφους καὶ κοιλάδας·
Τὰ πάντα ὑπὸ τὰς πυκνάς ἐτάφησαν νιβάδας!
Ὑπὸ τοῦ πάγου τὸν φλοιὸν σιγᾷ ὁ βῦαξ ἤδη,
Τὸ πᾶν νεκροῦται καὶ ζωῆς οὐδὲν σημεῖον δίδει . . .
Καὶ μόνον βρέμει καὶ βοᾷ ὁ ἄνεμος, καὶ νέφη
Σωρεύων εἰς τὸν οὐρανὸν, σφοδρῶς τὰ περιστρέφει.

Δ'.

Εἰς τὸν προῶρον θάνατον νεανίδος.

Ποῦ τὸ ἤλπισα, φίλη μου, ποῦ;
Ἐντὸς δύο ὥρῶν ν' ἀσθενήσῃς,
Καὶ εἰς πένθος βαθὺ νὰ ἀφῇσῃς
Καὶ γονεῖς καὶ ἐμὲ τοῦ λοιποῦ;

Ἐχθὲς πόσον εὐθύμεις, χρυσῇ!
Ἦσο ὅλη ὑγεία καὶ γέλως·
Τίς ὑπώπτευεν ὅτι τὸ τέλος
Θέλεις εὖρῃ προῶρως καὶ σύ;

Ποῦ τὸ ἤλπισα, ὅτι ἐν ᾧ
Ἐχθὲς ἤνθεις εὖοσμον βόδον,
Τοῦ θανάτου σου τόρα ὁ κώδων
Θέλει κάμει πικρῶς νὰ θρηνῶ!...

Ἀγνοοῦσιν αὐτὰ τὰ δεινὰ,
Ἀγνοοῦσιν αἱ ἄκραί σου φίλαι,
Καὶ συμπαίξουσιν ἔτι κωτίλαι,
Ἀνθη κόπτουσιν ἑαρινά.

Εἰς τὸν κήπον συνῆλθον ἐκεῖ,
Ὅπου ἔπαιζες χθὲς μετ' ἐκείνων·
Ὡ! ὅποιον θὰ πέμψωσι θρῆνον,
Ὅτε εἰδήσις φθάσῃ κακῇ

Εἰς τὰς φίλας αὐτῶν ἀκοὰς,
Ὅτι αἴφνης ἀφῆκες τὸν κόσμον,
Κ' ἐξ ἀνθέων δὲν θέλεις εὐδόσμων.
Πλέκει δέσμας εἰς τὰς πρασιὰς . . .

Ποῦ τὸ ἤλπισα, φίλη μου, ποῦ;
Ἐντὸς δύο ὥρῶν ν' ἀσθενήσῃς,
Καὶ τὸν κόσμον ἐξαίφνης ν' ἀφῇσῃς,
Καὶ εἰς πένθος ἐμὲ τοῦ λοιποῦ!...

Ε'.

ΑΡΑ.

Τὴν στιγμὴν τὴν κακίστην καταρῶμαι ἀκόμα,
Καθ' ἣν πρῶτον, φιλότατη, σὲ εἶδον.
Καθ' ἣν πρῶτον αὐτό σου τὸ οὐράνιον ὄμμα
Μὲ ἐνέπλησε τόσων ἐλπίδων.

Αἱ ἐλπίδες πλὴν αὗται διελύθησαν πᾶσαι,
Ὡς καπνὸς ἀπὸ πνεῦμα ἄερος·
Σὺ οὐδόλως συμπάσχεις· ἀμερίμνως κοιμᾶσαι
Δὲν σ' ἐγγίζει ὁ τόσος μου ἔρως!

Ἄλλ' ἐγὼ ὁ πολύτλας . . . ἄλλ' ἐγὼ καθ' ἐκάστην,
(Ὡ! ὅποια πικρὰ καταισχύνῃ!)
Καθ' ἐκάστην δακρύων, ἱκετεύω τὸν Πλάστην
Τὴν σκληρὰν σου ψυχὴν ν' ἀπαλύνῃ.

Τὴν σκληρὰν σου καρδίαν εἰς τὴν βρύτιν νὰ λούσῃ
 Τῶν πικρῶν καὶ θερμῶν μου δακρύων . . .
 Εἶθε! εἶθε ὁ Πλάστης τὰς εὐχάς μου ν' ἀκούσῃ
 Ὡς μὲ ἰδῇς, σκληρόκαρδε; κρύον! . .

ΕΤ'.

MEINE GELIEBTE.

Βλέμμα πλήρες δακρῶν ἰοφόρων
 Κατ' ἐμοῦ ἄνευ λόγου μὴ ρίπτει·
 Μ' ἐβασάνισες πλέον εἰς κόρον,
 Μ' ἐτιμώρησας, *meine Geliebte*.

ὦ! τὰ κάλλη αὐτὰ σου τὰ θεῖα
 Ἀπ' ἐμοῦ, ἱκετεύω σε, κρύπτει.
 Κ' ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει θαθεῖα
 Ἡ πληγὴ μου, ὦ *meine Geliebte*.

.

Ἀφοῦ ρίπτῃ τὸ ὄμμα σου θέλῃ,
 Δι' αὐτῶν τὴν καρδίαν μου τύπτει·
 Ἀφοῦ οὕτως ἡ μοῖρα τὸ θέλῃ
 Μὴ μου φαῖδου, ὦ *meine Geliebte*.

Σὺ, ψυχὴ μου, ἀθλία ψυχὴ μου!
 Τὸν ζυγὸν εἰς τοῦ ἔρωτος κύπτει·
 Μόνη μένεις ἐν μέσῳ ἐρήμου,
 Σὲ ἀφίπει ἡ *meine Geliebte*.

Ζ'.

EIS XHPAN.

Ἀπηύδηςας αἱ ἄλλαι τοῦ ταλαιπώρου εἴου,
 Αἱ ἰοφόροι ἄκανθαι ὀδύνης αἰδίου
 Τὴν τρυφερὰν καρδίαν σου καθήμαξαν πρὸς ὦρα,
 Καὶ τῶν γλαυκῶν σου ὀφθαλμῶν ἐθόλωσαν τὰς κόρας,
 Σφραγίδα εἰς τὸ μέτωπον θαθείας λύπης φέρεις·
 Καὶ μετὰ κόπου τῆς ζωῆς τὸ ἄχθος, βλέπω, αἶρεις.

Μεμονωμένη, χήρα.

Τὸν θάνατον λογιζομαι ὡς μόνον σου σωτήρα.

ὦ ναί! ὁ βίος πικρῶν καὶ ἀλγυδόνων ὄρεται,
 Καὶ εἰς αὐτὸν ἀντέχουσι δυσκόλως νέα στήθη.
 Ταχέως διαρρήγνυνται καὶ καταντῶσι θῦμα,
 Ταχέως τὸ κατάψυχρον τὰ ἐγκολποῦται μνήμα!
 Ναί, τῆς ζωῆς τὸ πέλμα γὰρ ὑφάλας εἶναι πλήρες.
 Καὶ τὸ σαθρὸν σκαφίδιον δὲν κυβερνῶσι χεῖρες
 Ἀγύμναστοι, καθότι
 Ἀπροσδοκῆτως ναυαγεῖ εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκάφη.

ὦ! πόσον χθὲς πλησίον γυῖπλουν, πουμνησίου
 Ἀνέμου ἐπιπνέοντος ἐπὶ πελάγους λείου!
 Πλὴν αἴφνης ἐσκυθρῶπασεν ὁ αὐρανός—καὶ μνήμα
 Εἰς τῆς θαλάσσης ἔτυχον τὸ πρῶτον λείον κῶμα . . .
 Καὶ πρὶν τὸ τέλος ἰδῶσι τοῦ ποθευμένου πλοῦ των
 Εἰς τὰς ἀγρίας τῆς ἀλῆς ἀβύσσους δόξαν, πλοῦτον
 Συνέθαψαν, ταφέντες
 Καὶ μόλις μνήμην ἀμυδρὰν περὶ αὐτῶν ἀφέντες!

ὦ φίλη! διὰ κρατερᾶς ὑπομονῆς, ὀπλίσσω,
 Καὶ βάδιζε ἐπ' ἀτραποῦ ὀλισθηρᾶς, ἀνίσσω.
 Εἰς τοῦ Ὑψίστου τὰς βουλὰς ἀφόδως ὑποάσσω·
 Ὁ Ὑψιστος καθοδηγεῖ αὐτὰ τὰ δῆματά σου·
 Ὁ Ὑψιστος τὰς λύπας σου αὐτὰς διασκεδάζει,
 Ὁ Ὑψιστος τοὺς πόνους σου ἀφύκτως κατευνάζει,
 Ὁ Ὑψιστος ἐκείνην
 Ἐπαναφέρει τῆς ψυχῆς τὴν γλυκερὰν γαλήνην.

Τί ἂν, τὰς λύπας φέρουσιν εἰς τῆς ψυχῆς τὰ θαθῆ,
 Αἰώνια λογιζομαι τὰ πρόσκαιρά σου πάθη;
 Τί κέρδος ἂν νυχθημερὸν εἰς δάκρυ λαομένη,
 Παραμυθίαν δὲν ζητεῖς εἰς τ' ἄγια τεμένη;
 Τοῦ ἀδιώτου εἴου σου σθεννύμενος ὁ λύχνος,
 Συσβένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς πᾶν ἀγαθόν σου ἵχνος . . .
 Καὶ ἀποθνήσκεις δίκην
 Αὐτόχειρος, ἐμπνέοντος ἀντὶ τοῦ οἴκου πρίκην!

Διὸ πρὶν εἶτε πάρωρον τοῦ πένθους γείνης θῦμα·
 Τῆς νεαρᾶς σου πρὶν ζωῆς αἰγιῆς κοπῇ τὸ νῆμα,
 Ἐκ νέου στῆθος φέρουσα ὑπὸ ἀγάπης πέλλον,
 Τοῦ πένθους λήθην ζήτητον εἰς τὸν τοῦ κόσμου ἀέλον·
 Καὶ εἰς συζύγου σύμπνηξον δευτέρου τὰς ἀγκάλας,
 Τὰς τότες ἀλγυδόνας σου, τὰς λύπας τὰς μεγάλας·
 Καὶ ὦρας δὲ εὐθόμους
 Εἰς τοὺς περιστοιχίζοντας σὲ φίλους καὶ γνωρίμους.

ΑΘ. Π. ΠΗΛΛΙΚΑΣ.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἔτυμολογία δύο λέξεων τῆς καθομιλουμένης
 ἔδωκε πολλάκις εἰς πολλάς εἰκασίας ἀφορμὴν, ἡ τῶν
 ἐπιρρήμάτων *μαζῇ* καὶ *ἀλλίμονον*. Καὶ ὅτι τὸ
μαζῇ παρεφθάρη ἐκ τοῦ ἁμαζε, ἀπεδείξαμεν πρὸ
 ἐτῶν ἐν τῷ 1' τόμῳ τῆς *Παρθένου* (σελ. 431). Σή-
 μερον δὲ μαρτυροῦμεν ἐκ τινος γλωσσίου τοῦ ἐκ
 Τραπεζοῦντος Κ. Ι. Βαλαβάνη (ἑπταλ. τευχ. Β',
 ἀριθ. 3, Σεπτέμβριος σελ. 349), ὅτι καὶ τὸ ἀλί-
 μονον παρεφθάρη ἐκ τοῦ ἀρχαίου *αἰλίνα*· διότι ἐν
 Πόντῳ ἐπιφωνοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἀλίμονον *αἰλί!* ὅπως
 καὶ ἐν ταῖς ἡμετέραις νήσοις τοῦ Αἰγαίου μεταχει-
 ρίζονται εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τὸ *ἀλί*. Αἰλίνα δὲ
 λέγοντες ἐπιρρηματικῶς οἱ ἀρχαῖοι ἐσήμαινον τὸ
 κλαυθμηρῶς, θρηνητικῶς. «Αἰλινος γόος, αἰλινον
 γράμμα, αἰλινος ὥδῃ, κτλ.» Τὸ δὲ μετὰ τὸ *ἀλί*
 προστιθέμενον *μόνον*, ἐννοεῖ «αἰλίνα μόνον εἰς ἐμέ.»
 Διὸ καὶ ὁ στίχος·

Ἀλλ' ἴδοντες ἐμένα πλέον, πουλάκι μου,
 Ἐλπίζω γὰρ νὰ σ' εὕρῃ τὸ κριματάκι μου.»